

Beisa Romanić
VREME POSLE VREMENA

Glavni urednik
Zoran Kolundžija

Urednik
Sandra Romanić

Recenzenti
Mirjana Štefanicki Antić
mr Milica Jeftimijević Lilić

Ova knjiga je zaštićena autorskim pravima. Nijedan deo ove knjige ne sme se fotokopirati ili na drugi način reprodukovati bez saglasnosti autora.

Beisa Romanić

VREME POSLE VREMENA

PROMETEJ
Novi Sad, 2025.

*Knjigu posvećujem svojim
voljenim sinovima
i unucima*

Autor slike: Divna Whinnett

SI VIS AMARI AMA!

Seneka

(Ako želiš da budeš voljen, voli!)

ISKRENA PESMA

Tako sedim u društvu odabranom,
samo ja sa sobom, ćutim i
na prozivku svoju, sebi odgovore dajem,
jer dužna sam istinu, pred mojim Bogom.
Vođa si, jer ti je harizma takva, prijatna i
lako u nevolji pomažeš drugu, svestrana,
energična, radoznala... Prirodni lingvista i
svima srdačno pružaš ruku.

Vredna si, radna i vojnički čvrsta,
strastvena, a opet vrlo oprezna... Visoko
uzlećeš u času pruženog poverenja,
sve daješ nesebično do malog prsta.
Lični prostor i tvoja privatnost, je uvek
prvo na tvojoj listi, postavljaš sebi
visoke standarde u prijateljstvu i ljubavi i
želiš jako da su ljudi u duši dobri i
beskrajno čisti.

Svadljiva nisi, to izbegavaš... Osećanja
skrivaš do zadnjeg trena i burno reaguješ
na sitnice, u želji da su svi
ljudi isti!

Teško je pratit' tok tvojih misli, dobiti
naklonost od tebe prava je sreća, jer
biraš partnera u svemu, u tome je
strastvenost tvoja veća.

Samoća ti odgovara, da radiš ono što
tebi prija... Često se zbog drugih uzdržavaš,
i tada ti lice baš ne sija.

Biti nasamo sa sobom to tvoja je
plava laguna, tada se čistiš i popravljáš,

misao pereš, doteruješ... Prikupljaš snagu
za podvige nove, i tada je duša tvoja
sasvim puna.

O kako si ranjiva i za druge odgovorna i
mila, ti mnogo daješ i ljude razumeš,
u svemu si radost prava, topla si i meka
kao indijska svila.

Ne drhti zbog ljudi kao lakmus na vodi,
jer tada te pogrešno tumače i prodaće te
za šaku Judinih para, pri prvoj
njihovoj zgodi.

Ipak ostani tako!

Dušo, Gospodu to mnogo znači,
za dobre ljude dragulj si pravi,
nešto što vredi i ljubavlju zrači!

ŽENA SAM

Danas nisam samo žena,
danas sam i više od toga...

Prihvatam da sam od
Adamovog rebra i u tome
ne želim da iskušavam

Tvorca svoga.

Danas mi život uporno gura
u vijuge uma moga
neko predivno značenje,
da biti žena je, zaista
više od toga!

Danas me dotaknu vibra
prelepog, mladog čoveka,
koji napuni moju dušu
peharom radosti i slavlja,
pa osetih svu lepotu i
trajnost moga veka.

Danas ću ostati ženom i
kraljicom ovog sveta, a sa
kraljevskoga trona
poručujem svakoj ženi:
slavite lepotu i ljubav i
biće vam kraljevstvo onako,
baš kakvo je sjajno meni!

KADA SVET ĆUTI, BOŽANSTVA PROGОВАRAJU

Neću vam se otkriti, ali ću reći
da jesam Artemida... Djevica i
boginja koja je sama sebi izgradila
hram u Džerašu, u blizini Mrtvoga mora.

Moje suze su stvorile rijeku Jordan,
koja zaslani žestoko Mrtvo more...

Ni Zevsu ni Leti, roditeljima mojim,
ne dadoh šume, ni mladunčad
zvjerinja moga, djeca su to moja
koje sam polenom hranila, skupa
sa nimfama morskim.

Samo bratu blizancu, Apolonu,
dadoh da ih pomiluje od čega na
njegovom licu zablista ljepota
mekoće njihovih srdašaca...

Evo, probudih se, nakon
6.500 godina...

Čujem da me slave pod imenom
Dijane, koja u tamu baci Lunu i
prozva se boginjom mjeseca...

Danas ja, Artemida, zabranjujem
rijeci Jordan da nosi moje suze
u Mrtvo more druge mu obale,
jer tamošnje zvijeri podivljaše i
strašno uništiše moje pitomo stado.

NAD NEBOM LETE OTROVNE PTICE

Tek sam se rodila,
hrabro izašla iz utrobe
divne majke...
Sanjala sam da će mi sutra,
baš ona pričati najlepše bajke.
Dok sam mirno spavala
u toplini nutrine njene,
jedva sam čekala da nebo
gleda moje široke zjene...
Zamišljala sam malenim umom
kako izgleda nebo plavo i
čula korake svoje kako odjekuju
širokim drumom.
Majka mi pričala u smiraju noći,
kako ću nebom sa šarenim pticama
i ja leteti moći.
A sada ležim na zgarištu
kuće naše... Nema ni moje majke...
Sa njom u jednoj sekundi, nestaje i
najlepše bajke...
Oči su moje širom otvorene,
htela bih da zagrlim svet i da se
vinem među ptice, da brzo
savladam njihov let!
Nešto se gore čudno zbiva...
Plavetnila nebeskog nema i
glas moje majke iz mrtvih
tiho šapuće: zatvori oči,
oluja se sprema!
Nebeskim plavetnilom sada
lete neke čudne olovne ptice.

Dronovi neki sivi i crni, i seju
smrt umesto života...
Na krvavoj zemlji, kao hrana,
još im samo moje telo
sklupčano osta...

(nevinoj deci, žrtvama bezumnog rata)

EGZODUS

Da li se i tamo
nebo plavi i
da li ptice
pevaju u horu...
Da li se breza
tiho zanjiše i
da li vas put
vodi ka bistrom
izvoru?

Šapućem suncu
da vam ne škrtari
ni zlatne boje
ni topline zraka,
a vetru kažem da
vam kose češlja,
danu da se smeši i
da vas miluje nežno
sve do mraka.

O mili moji,
kako vam je bez nas,
da li vam suza
krasi vaše lice i
šta u noći tamnoj sanjate,
dok ćutke brojite
zvezde padalice.
Svratite često u
gnezdo rođenja,
ali i ono kao da
nije vaše... Ćutite,
gorku bol gutate,

o tome pričaju
samo prazne čaše.
A neki glas
u vama zatreperi:
Ovo je zemlja
naših pradedova...
Kofere pakujete
rezignirano i
putujete opet
u tuđinu, a duša teška
od velikih snova.

DECA SVETA

Izvinite, biću ponovo drska i
pitaću o ceni dečjeg života i
zašto oholi misle da na to
imaju pravo da ga ugase,
bez obzira da li je dete trčalo,
hodalo ili spavalo.

Taj kruti i bezdušni soj ljudi
lagodno živi i sebi krade
tuđe, gole živote... Pada mi
teško zbog toga, o ljudski
izopačeni skote!

Zar može biti nešto lepše
od dva nevina dečja oka,
zvonkog smeha i koraka u
dva lagana skoka?

Tamnoputa deca, bela ili žuta
radost su ovog sveta,
ugasiti njihov život, je najveća
sramota i šteta.

Zar ne znate da ćete za ovo
platiti veliki dug, jer vašoj deci
u životu, niko neće hteti
da bude drug!

MOJA HEREZA

Tamo negde, biće to na
polovini moga života,
htedoh da nacrtam
moju hagadu putešestvija
kojim sam hodila...

Bogatstvo reči i svih tih priča,
stvorilo bi sliku gde sam sve
bila i maštom brodila.

Često je staza samo užasni
put bio, otrovnim granjem
život mi grebao lice,
nogama čvrsto gazila sam
ljigave, vlažne pijavice.

Divna hagada odavno
je ispisana, a njena patina
duboko je u mojoj krvi...
Ćutim je često, ponekad
zavirim, prst stavim na
njenu sliku, duboko uzdahnem
i čekam... Strpljivo čekam
svoju priliku.

Herezu moju davno ispisaše
bogovi drevni nevidljivih lica.
Hrabro sam pred njih stala i
glasno upitala da li to tako
mora biti...

Prihvatih usud, lagano krenuh
herezom mojom pod ruku,
ćutke podnosim i ne pokazujem
finim ljudima svoju usudnu,
tešku muku.

ČAST IZUZECIMA

Hvala Ti Bože što nisi hteo da budem svešteno lice,
što si me stvorio običnom ženom:
suprugom, majkom, radnicom,
i što si me spasio poroka ulice!
Ovi gore spomenuti,
trebali su da Ti budu verne sluge,
međutim uprljaše obraz i unesoše mržnju među ljude.
Kada krenu da propovede,
pred ogledalom nameste lice,
pa slavopevno zauzmu tron.
Čovek se zbuni i sam sebe pita,
da li si to Ti il' umilno govori on!
Ne hode oni peške ni bosu,
ne žive oni po skromnom zakonu tvom,
nisu isposnici na hlebu i vodi,
standard grade i prave po ukusu svom.
Brižno se staraju da su u trendu
i ničega se ne odriču,
za verne svoje podanike,
uvek imaju slatku priču.
Ni trunke nema skromnosti više,
elite postaše ljudskoga roda,
dobar auto brzo voze,
putuju, kupuju kad god im zgoda!

BITI ILI NE BITI

U premudroj, sofisticiranoj finoći
pred zatvorenim očima odvija se
pitanje biti ili ne biti!

Silinom unutarnje energije pokušavam
zaustaviti kazaljke na satu života.

Lelujaju meleki sa crnim raširenim krilima,
a ja se uporno skrivam iza grudvastih, belih oblaka
koji poluglasno pevaju rekvijem za moju dušu.

Ponovo vidim akvamarinsko nebo sa zlatastim ljiljanima,
koje me pozdravlja.

Hvatam se pružene ruke i osmehujem se purpuru horizonta
i pevam odu u slavi života
koji nastavlja vez beskrajā...

Budim se srećna u prostoru
bezvremenosti magično ojaćana.